

A város egymás után veszíti el pöreit.

Százmillióval többet ítélt meg a bíróság a fél által kért összegnél.

(A Délmagyarország munkatársától.) Az utóbbi időben főként jogászörökben egyre többször esik szó arról, hogy a város a bíróságok előtt mennyire kevés sikerrel tudja igényeit érvényesíteni, illetőleg milyen kevés sikerrel tud védekezni az ellene támasztott igényekkel szemben. Utánajártunk ezeknek a híreknek, s a város mostanában elvesztett pöreiről a következő gyűjteményt tudtuk összeállítani:

Brüttig János lakatosmester még 1919-ben és 1920-ban végzett munkálatait az ugynevezett szerb internátus épületében. A munkadíjat azonban nem kapta meg s minthogy a házát a város kezeli s az ingatlan jövedelmét a város huzza, követeléseit valorizáltan a várossal szemben érvényesítette.

A bíróság kötelezte is a várost a fizetésre s szakértői költségben és pörköltségben több, mint tízmilliót köteles a város fizetni.

Jóárt Vince vendéglős kártérítési pört indított dr. Csonka Nándor ügyvéd útján a város ellen, amiért a város az általa bérelt kocsmáuzlet udvarát átadta az egyetemi kisajátítások folytán telkét vesztett Szegedi Vendéglősök Szikvizgyárának. Jóárt Vince 200 milliót követelt kártérítés címén a járásbíróság előtt. A járásbíróság meg is állapította a város kártérítési kötelezettségét s ezt az ítéletet a törvényszék is helybenhagyta. Most kerül az ügy az ítéletábra elé.

Fodor Oszkár szinigazgatónak a város tanácsa az elmúlt év nyarán tíz estére átengedte a városi színházat. Közben azonban Szegedre jött Alapi Nándor társulata s a városi tanács ekkor ugyanarra az időre, amikor Fodor Oszkárnak adta át a színházat, Alapi tagjainak társulatának adott játszási engedélyt. Fodor Oszkár erre Basch Loránt ügyvéd útján 80 millió koronára bepörölte a várost. A törvényszék elutasította a szinigazgatót, az ítéletábra azonban megváltoztatta az ítéletet s

megállapította a város fizetési kötelezettségét.

A város most nyújtotta be felebbezését a Kuriához.

Maróthy Istvánnak, a Vénusz-cipőgyár tulajdonosának magánháza van a Szegő-uccában. A cipőgyáron kívül a magánházát is kisajátította a város. Az egyezkedési tárgyalások során Maróthy beadványt intézett a

városhoz, amelyben 240 millióért hajlandóan nyilatkozott a háza eladására. A városi tanács azonban nem fogadta el az ajánlatot. Pörre került az ügy, a bírói eljárás során dr. Dettre János és dr. Nekich Rikárd ügyvédek képviselték Maróthyt. A törvényszék Tóth-tanácsa

280 millióban állapította meg a város által fizetendő vételár összegét.

Maróthy most már ezt az összeget is keveselte s az ítéletábra 340 millióra emelte fel a kisajátítási vételár összegét, megjegyezte azonban ítéletében a tábla, hogy csak azért nem állapított meg még magasabb összeget, mert a háztulajdonos a bírói egyezkedések folyamán ennél többet nem kért. A városnak kell fizetni ezenkívül a szakértői költségeket és

Az ügyészségi fogház szökevényei Kiszombor mellett átmenekültek a határon?

A cellában négy napig dolgoztak a foglyok. — Az ágy vaspántjaival feszítették ki a padlót és a téglákat. — Pintér István nem akar vallani.

(A Délmagyarország munkatársától.) Az ügyészségi fogház vakmerő szökevényei ügyében a szombati nap nem hozott lényeges fordulatot. Roznis Györgynek és Gírl Deiméternek, amint már az első feltevések sejtették, sikerült a határt elérni. A hírek szerint

a két szökevény Kiszombor alatt már péntek déliben átfutott a román határon.

A rendőrség ugyanis minden intézkedést megtett arra, hogy a kénygyanus vizsgálati foglyokat kézrekerítse. A Szegeden megtartott razziák eredményteleneknek mutatkoztak. A rendőrséget munkájában a börtönőrök is segítették, azonban minden pozitív eredmény nélkül. A szökevények még pénteken hajnalban elhagyták a város területét.

A rendőrség a szökevények személyleírását táviratilag megküldte a határmenti csendőrségeknek és rendőrségeknek. Az általános körözésnek, értesülésünk szerint, némi eredménye már mutatkozott, amennyiben a kiszombori csendőrség olyan irányú értesítést küldött Szegedre, hogy

a szökevények személyleírásához hasonló két egyén pénteken

délelőtti keresztülment Kiszombor községén.

Az értesítésből az illetékesek arra következtettek, hogy Roznis Györgynek és Gírl Deiméternek még idejében sikerült átszökni a román határon.

Az ügyészség, értesülésünk szerint, ha a kiszombori határátkelés ténye megerősítést nyer, úgy a szökevényeknek elfogatását és kiadatását fogja kérni a román hatóságoktól.

Az ügyészség fogházában megindított házi nyomozási,

amely a szökés részleteit lesz hivatva megállapítani, az ügyészségen oly nagy titokzattal vezetik le, hogy a szökés körülményeiről csak a legnagyobb utánjárással, kerülő utakon sikerült részleteket szerezni.

Megállapítást nyert, hogy a szökevények a 17-es számú cella vaságyából leszerelték az összekötő pántokat és azokat ki is egyenesítették. E vasrudakat használták feszítővasul. Ezzel feszítették ki például Szöllősy Ernő járásbíró földszinti szobájának ajtaját, amelyen keresztül menekültek azután ki az utcára.

A vasbotokat védelmi szempontból vitték magukkal a mindenre

Bekívánta a király, a háboruba, aztán sose eresztette többé vissza.

— Nem, nem a Pali — rázta meg csöndesen a fejét Mak ágyó és a szeméhez emelte a fejkendője csücskét. — Legációba kellene levelet írni.

— Miféle legációba? — értetlenkedtem.

— Hát ahun a királ gyerekei vannak. A tekintős ur levelezi őket ugy-e?

— Nem én — lepődtem meg nagyon őszintén. Közelebb se levelezek, nemhogy olyan messzire leveleznék.

— Nézze, nekünk megmondhassa: — hajolt közelebb hozzám Mak ágyó. — Mink ugyis tudjuk, hogy maga be van ismerkedve szökevényekkel. Olvastuk a világujság lapja, ahol-e.

Előveszi a kebeleiből a szépen összehajtogatott képeslapot, amelyikben meg van írva, hogy az az abécéskönyv, amelyikbe én is belesegítettem, elkerült a király árváihoz is.

— Jaj, Ielkém Mak ágyó, — mosolygom el magam, — a könyv csak olyan, mint a muzsikaszó. Messzire elhallatszik, de azért a muzsikást nem mindenki ismeri ám, aki a muzsikát hallja.

Ágyó szemmeláthatólag elszomorodik. Pista bácsi hol ő rá néz, hol énám, tűnődik, merjen-e szólani, ne-e, de mégis csak megszólal.

— Az atrecedat azért tudja tán?

— Azt megtudhassuk.

— No Ielkém, akkor nincs hiba, várnodok, tal-

az ágyó szeme. Mögkéröm, írjon szépen, írja meg a Zitanak, hogy minálunk lenne legjobb helye annak a szögény gyerekeknek.

— Melyik gyerekek? — felejtkezem rá, ágyóra.

— Hát akarmelyiket adná nekünk, mink vállal-nánk szívesen.

Pista bácsi bizonytalanul szusszant egyet.

— Mán mégis csak a legöregebbet. Az a leg-tőhetősebb, móg abból lösz leg hamarabb embör. Azt még mink is mögérnénk.

Ágyó a szeme sarkával elhallgattatja. Pista bácsit és megint ő veszi át a szót.

— Nézze, nekünk se kicsi, se nagy, oszt mióta a Pali elveszött, mink mán csak olyanok vagyunk, mint a szódótt szőlő. Hát mondom ennek az embörnek, lögyünk jó szívvel ahhoz a szögény asszonyhoz, ha mán ugy átvettötte az élet a vállán, vállaljuk örökbe valamelyik gyerekit.

— A nevemre íratom, — lésszegeskedik Pista bácsi.

— A nevünkre, — igazítja helyre Mak ágyó. — Ráíratunk tanyát, szőlőt, földet, mindönt.

— Nehéz lesz az, ágyó.

— Mör lenne? — döccen előre Pista bácsi. — Vót mán nekünk sok nevelt gyerekün, mind embör lött abból.

Ágyó azt hiszi, eltalálta a gondolatot.

— Hogy a gyerekek nagy nemből való, mink még csak olyan parasztiak vagyunk, — teszi a

kezét a kezemre. A tiszta szobába háltnám, nézze. Hiszön maga mondta, mikor nálunk vót, hogy abba a király is ellakhatna.

— Nem azért ágyó, — rázom a fejemet. — Más hiba van. Ugy-e, a kis királyfiának is le-geltetni kellene?

— Ó, Ielkém, csak olyankor, mikor a nap süt. Esőben az öreg is eltötyögná a birkák után.

— Igen ám, ágyó, csakhogy a királyfiának az a törvényük, hogy ők csak aranybárnyt le-geltetnek.

— Ez törvény? — halkul el az ágyó szava.

— Törvény.

Aztán egy kicsinyig hallgatunk mind a hárman, ágyó gyorsabban köti az álla alatt a kendőt és megindul kifelé. Egy kicsit elgömbül a szája széle, mikor elkösz.

— Istennek ajánlom, tekintős ur. Én jót akartam.

— Möghigye, jót akart, — fog velem kezét Pista bácsi.

Meghiszem, Ielkeim, hogyne hinném, — nézek eltűnődve utánuk. Jó is volna az, ha ugy lehetne, hogy Tilalmas Nagy István és Mak ágyó örökbe fogadnák a magyar királyfit és kivinnék Doma székre és felnőne ugy, hogy politikust nem látna és megtanulná azt, hogy szegény ember tából csinálja a villámhárítót is, hogy a királynak gyalog is magasabbnak kell lenni, mint másnak a határon...